
Frederick Turner

RADNÓTI FORDÍTÁSÁNAK KÍNJAIRÓL

Várady Szabolcs fordítása

S most birkózhatom én is egy fivérrel:
A méhben holt tagjai fojtanak.
Szánom – de itt síklik köldökzsinórja,
Vak homályban látatlan iszonyat.

Az én nyelvemen Mikhaél ez angyal,
Halni tudott s osztozni sírhelyén;
A barlangban nagy, tollas szárnya verdes:
Már-már nyomaszt, úgy súlyosul fölém – –

Bátyám meghalt, hogy először nyitottam
Ajkam szóra sivalkodás helyett;
Most jön s kölcsönzött hangom visszaperli,
Most visszajön, ki álmom hőse lett.

Hogy osztozhatnék az anyai véren?
Holt hangjának tudóm hogy adhatom?
De hogy tagadnám meg merész fivérem?
Holtán vette meg szülőtti jogom.

Mert egyetlenként ama nemzedékből
A rangomat ő hiteti velem:
Az antik báj, a küzdelmes szabadság,
Az a lángnyelvű formaszerelem.

Meg kell nyitnom az ő szolgálatára
Az anyanyelv áramát, ütemét,
S magam lefojtva őt hallom dalolni
Árnyak honából, honnan senki még.

Érhet-e, középkorú irodalmárt,
Apát, professzort és demokratát,
Nagyobb kegy, mint részem a szenvedélyben,
Mely vazallus-hűségét hatja át?